

Op de terugweg

Roy Slaterus

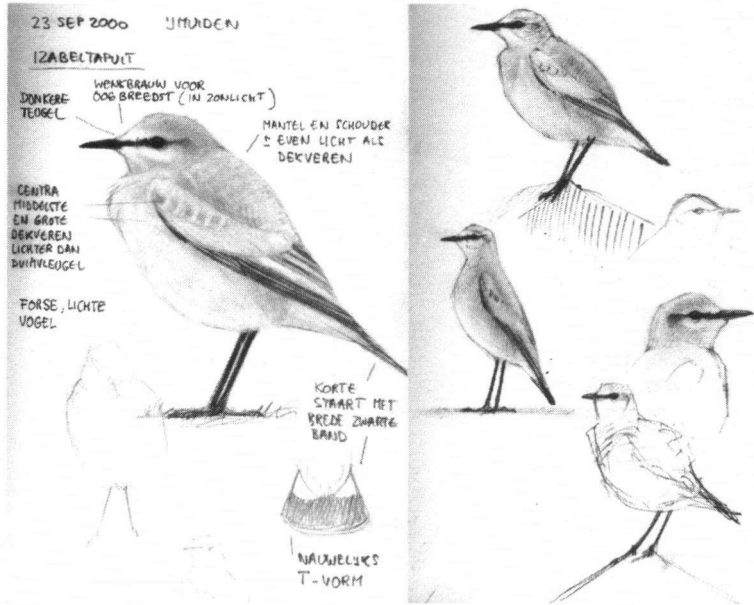
Door de voorruit van de auto staar ik naar een tapuit *Oenanthe*. "Niks bijzonders" zul je denken. Of toch? Het is stil in de auto. Maar ik voel me onrustig. Waar ben ik in beland? Seconden geleden heeft Dirk de wagen tot stilstand gebracht en opgewonden uitgeroepen: "**Die is bleek!**" En sindsdien is het akelig stil in de auto. We kijken beiden ingespannen naar de vogel. Verder niets. Normaal gesproken duurt het dan niet lang, voordat de fantasie verdwijnt en er verstandige woorden klinken. Dit keer niet. We zwijgen!

Ik vermoed dat we allebei aan hetzelfde denken. Echter, gezonde angst voor een vergissing voorkomt dat we die gedachte uitspreken. In plaats daarvan ontspint zich een vraaggesprek met als doel beargumenteerd de waarheid boven tafel te krijgen. "*Hij is ook wat fors, hè?!*" "*Zie je die lichte vleugeldekkeren?*" En meer van die strekking. Ondertussen wind ik me op over de vuile voorruit en het feit dat de vogel zich steeds verder van ons af beweegt. "*Zo begin je toch niets*", mopper ik in stilte. Ik overweeg om de vogel los te laten, maar bedenk tijdig dat die optie mijn nachtrust niet ten goede zal komen. Het beestje mag dan niet zo exotisch lijken, maar ik heb te veel gezien om alles zomaar te vergeten. Daarvoor is het te laat! Het wordt tijd om het hoge woord eruit te gooien. Dirk is me vóór: "*Het is er eentje, hè?!*" Ik weet wát hij bedoelt. Op de parkeerplaats van het Kennemerstrand te IJmuiden wandelt een Izabeltapuit *O. isabellina*, en wij gapen het beestje al meer dan een minuut aan!

Een gewaagd idee... En daarom moet eerst wat literatuur geraadpleegd worden. "*Wat een waanzin*", denk ik. Alsof ik op dit moment de rust kan vinden om in een boekje te bladeren. Bij het idee alleen al duizelen de lettertjes me voor de ogen. Toch wordt de Collins te voorschijn getoverd. Terwijl ik met de tekst en afbeeldingen op pagina 265 worstel, grabbelt Dirk naar z'n telescoop en camera in de hoop de vogel te fotograferen. Enfin, het boek bevestigt wat we al wisten en plaatjes schieten vanuit de auto blijkt hopeloos! Daar zitten we dan. Een Izabeltapuit voor onze neus. Ongeloof in het hoofd.

We verlaten de auto. Na enkele zenuwslopende minuten -of waren het seconden- slaagt Dirk er, ondanks mijn nerveuze aanwijzingen en adviezen, in om de vogel digitaal vast te leggen. Op het display van zijn camera is het resultaat direct zichtbaar. En hoe! Met het boek in de ene hand, bewijsmateriaal in de andere en een poeslief vogeltje aan onze

voeten, kunnen we niet langer om de waarheid heen. Het is tijd om andere vogelaars te waarschuwen! "Wat?!... Waar? Ik kom eraan! Klik...tuut...tuut" klinkt het steevast aan de andere kant van de lijn.

Veldschetsen van de Izabeltapuit. Dirk Moerbeek

En zo gebeurde het, dat Dirk Moerbeek en ik op vrijdagavond 22 september vanuit een rijdende auto op weg naar huis na een lange dag vogelen de eerste Izabeltapuit voor Zuid-Kennemerland ontdekten. Het tweede geval voor Nederland. Het betrof vermoedelijk een mannetje in eerste winterkleed. Vele vogelaars konden de vogel tot het eind van de volgende dag van zeer nabij bekijken en fotograferen. Bovendien kon er een geluidsopname gemaakt worden, terwijl de vogel langdurig zat te roepen vanaf zijn favoriete steen. Opmerkelijk was zijn onverstoorbaarheid en weinig schuwe gedrag. Regelmatig benaderde hij ons tot minder dan drie meter afstand. Op de avond van de ontdekking foerageerde hij tot ruim na zonsondergang in het licht van de lantaarns. Na 23 september werd hij niet meer gezien.